

ВПУСТИТИ НЕЧУЮЧИХ ЛЮДЕЙ У СВОЇ ГОЛОВИ ВІННИЦЯ

3

Історія про те, як громадські активісти організували для поліцейських курси жестової мови, щоб зруйнувати бар'єри

У своїй роботі поліцейські багато спілкуються з різними людьми: порушниками, потерпілими, свідками, інформаторами... Щоб отримати максимум корисної інформації поліцейські повинні знаходити підхід до всіх. Але як **налагодити контакт з тими, кого не розумієш?**

Допомогти поліції знайти спільну мову з нечуючими вирішили в організації «Паросток» та організували для них **курси жестової мови**. Пояснюють свою ініціативу просто: нечуючі люди – рівноправні члени суспільства, які заслуговують на те, щоб представники держави спілкувалися з ними так, як спілкуються з усіма іншими. Робота з людьми із вразливих груп (до яких належать, зокрема, і люди з інвалідністю) вимагає від поліцейських окремих підходів та спеціальних навичок. Та як переконати у цьому правоохоронців?

Голова організації **Ірина Саранча** у січні 2016 року організувала зустріч з усіма патрульними, яких у місті 246, куди запросила також перекладачку жестової мови **Ганну Кожухівську**. Вони пояснили патрульним, що знання базової жестової мови – це можливість виявити повагу до людини.

Багато хто з нечуючих погано пише українською чи російською мовами, бо вони для них не є рідними, і спілкування за допомогою папірця та ручки для них не підійде. Декілька жестів на кшталт **«Добрий день!», «Я – поліцейський», «Я хочу Вам допомогти»** зможуть заспокоїти нечуючу людину та допоможуть встановити з нею контакт.

Пройти курси погодилися 20 патрульних. Кожен із них мав можливість відвідати 10 занять, під час яких їм пояснили психологію нечуючих людей та показали найпростіші жести. Навчала патрульних Кожухівська, яка перекладає в університеті «Україна».

Крім того, інфраструктура Вінниці досить дружня до людей з інвалідністю, тут діє філіал університету «Україна», де навчальна програма адаптована для нечуючих людей. Це робить місто привабливим для нечуючих (загалом експерти «Паростка» оцінюють кількість нечуючих у Вінниці у тисячу людей), а тому у патрульних є високі шанси зустріти їх під час роботи.

«Це стандарт життя у Європі. Люди на державній службі там знають базову жестову мову, можуть запропонувати нечуючому допомогу. Контакт із поліцейським – це стрес і для чуючої людини, а нечуючі, як правило, набагато більш тривожні. Якщо поліцейський втратив декілька секунд, він вже не зможе встановити контакт з нечуючою людиною», – пояснює вона свою мотивацію викладати поліцейським. Вона наголошує, що її студенти належать до того покоління людей, які не бояться виходити на вулицю, вести активне життя та спілкуватися з чуючими. Для них важливо, щоб до них ставилися як до рівних.

До таких належить, наприклад, **Роман Харчук**, студент університету «Україна», член збірної України з бадмінтону серед нечуючих. Підлітком у рідній Одесі він отримав не дуже приємний досвід спілкування з правоохоронцями. На вулиці його схопили двоє невідомих чоловіків. Поліцейські затримали нападників, але з Романом поспілкуватися не змогли.

«Я навіть не зміг їм подякувати, – ділиться хлопець. – Для мене багато значить те, що патрульні у Вінниці намагаються вивчити жестову мову. Це завжди дуже приємно, коли під час спілкування тобі дивляться в очі. Я розумію, що жестова мова дуже складна, її неможливо вивчити за один-два дні, але я думаю, що ці навички дуже важливі».

Самі патрульні по-різному оцінюють такий досвід. Дехто задоволений тим, що отримав нові знання, інші ставляться до нього скептично, адже не впевнені, що зможуть використати це в реальному житті.

«За радянських часів нечуючих людей намагалися ізолювати. Коли правоохоронці зустрічають нечуючу людину, вони не знають, що з нею робити, вони її бояться. Ми, поліцейські, маємо підлаштовуватись під людей, а не люди під нас. Ми повинні впустити нечуючих людей у свої голови», – вважає Заріна Маєвська, старша інспекторка відділу особливих доручень омбудсмена у Національній поліції.

«Нам потрібні живі контакти з нечуючими, спільні зустрічі з ними, щоб подолати бар'єр у спілкуванні. Нам потрібно знати телефони перекладачів жестової мови, щоб мати змогу швидко викликати їх на місце події», – зазначає інспекторка патрульної поліції Вінниці **Олеся Шаповалова**.

Для того, щоб усі поліцейські розуміли важливість подібних ініціатив, необхідно постійно комунікувати з ними, пояснюючи доцільність отримання таких навичок та мотивуючи їх до навчання.